

A portás kutyája

Ez a történet: az utcán kóvályog, ha nincsen vele senki. Budapesti történet a 80-as évek után. Bús Péter nevű ember egy különös épületben állt, ahol még sosem járt. Olyan kuszán egymásba ágazó folyosókon keresztül sétált. Csend volt. Sehol egy lélek. Előszaladt a kutyája. Kicsi, foltos, keverék. Hideg téli est volt, és Péter elgondolkodott, hogy az elmúlt pár napban milyen változás következett be az életében, annyi mindentől megfosztották, mintha bomba pusztított volna a lelkében. Amikor kijöttek az elhagyatott épületből, felpillantva a tájat ugyanolyannak látta, mint tegnap, viszont a távolban előtűnt a város. Az ég reggeltől kezdve borús volt, és a levegő is lehűlt. De nem volt más választása a hűséges Bodri kutyájával, aki az egyetlen barátja volt abban a pillanatban, így a város felé indultak. Amikor a városba értek, elbűvölten nézte az utcákat, amelyek virágokkal voltak feldíszítve, muzsika is szólt. A házak erkélyeiről lógó virágládákban megfagytak a virágok. Séta közben számtalan kávézót, éttermet és különféle üzletet látott, de tudta, hogy a kutyájával nem mehet oda be, ezért tovább ment. Nem állt meg egy kávézó ajtajánál sem, hanem aprókat lépkedett előre, és bámulta, hogy az emberek lassan kortyolják a finom meleg teát. Péter viszont reszketett a kinti hidegben, amitől csak kevés, foszlásnak indult ruhája védte. A kutyájára pillantva látta, ahogy a hideg talajon emelgeti a mancsát. Így tovább mentek reménykedve, hogy valahol találnak helyet, ahol meg tudnak melegedni. Péter leült egy padra, és ismét végiggondolta annak a decembernek és az új év első heteinek eseményeit. „Sok-sok év múlt el, múlttá vált mindez, háborús emlékek és történetek...”. Eljött hát az a perc, az utolsó perc, a búcsúé, amikor úgy érezte, hogy meg fog halni. A teste csaknem megfagyott. Ekkor hangot hallott, és felemelte a fejét. Látta, hogy nem messze egy hintó áll meg. Alkatrészei bronzból voltak, a kerekei pedig kékre festve, csak úgy csillogott. A hintóban egy úriember ült, és feléje nézett. Péter gyorsan lehajtotta a fejét, nehogy azt gondolja, hogy bámulja. Az úriember kiszállt a hintóból, és feléje sétált, szomorú arccal ránézett, és kérdés nélkül arra kérte, hogy szálljanak be a kutyájával a hintójába. Néhány perc múlva már el is indultak, és miközben a zárt hintóban ültek, Péter az úriember mellett boldognak érezte magát. Amikor kiszálltak a hintóból, Péternek volt is mit látni! Egy nagy gazdag családi ház előtt álltak. Az örömtől pár könnycsepp is legördült az arcáról. Amikor ezt látta, az úriember átkarolta, és besétáltak a házába. A kutyus is utánuk szaladt. Zsigmond úr bemutatkozott, és hellyel kínálta a fogadószobában, hozott neki finom meleg teát meg süteményt, valamint Bodri kutyának is adott meleg ételt. Ezután beszélgetésbe mélyedtek. Péter

mondta Zsigmond úrnak: „Annyi lelke van, meg annyi bátorsága, hogy segíteni mer nekem, és emiatt nagyon boldog vagyok. Már azt gondoltam, hogy nincs is olyan ember a világon, aki segíteni akarna a szegény emberen.” Zsigmond úr csak mosolygott. Megosztották egymással az életük történetét. Péter elmesélte, hogy a cég, ahol dolgozott, a háború után tönkrement, sokan felmondást kaptak, és így ő is munka nélkül maradt, a családját pedig elveszítette. De már többet nem is akart beszélni az életéről. Zsigmond úr megsajnálta Pétert, és azt mondta neki, hogy az apjára emlékezteti. Támadt is egy ötlete – munkát ajánlott Péternek. Portásként dolgozhatna ott a nagy házában, és ott is lakhatna nála a Bodri kutyájával együtt. Amikor ezt meghallotta, Péter felpattant a székről és átölelte Zsigmond urat, azonnal elfogadta a munkajánlatot. Zsigmond körbevezette a házban. Amíg nézelődtek, Bodri kutya beszaladt Zsigmond úr szobájába, kinézett az erkélyről, amíg a háttérben madárka csiripelt.